

Arrest

nr. 64 258 van 30 juni 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 juni 2010 tot "*intrekking van het verblijfsrecht*" en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 26 januari 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 augustus 2002 treedt verzoekster, van Marokkaanse nationaliteit, te Temsamane in Marokko in het huwelijk met de heer O.M.

Op 25 maart 2003 dient verzoekster een visumaanvraag in voor lang verblijf (type D) in functie van haar echtgenoot, te Casablanca in Marokko.

Verzoekster wordt in het bezit gesteld van een verblijfsrecht middels een visum type D, op grond van artikel 10, § 1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoekster is België binnengekomen op 19 augustus 2003.

Op 20 augustus 2003 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een bijlage 15bis. De bijlage 15bis vermeldt onder meer "(...) E.B., F. (...) heeft zich heden bij het gemeentebestuur aangemeld om met toepassing van artikel 12bis, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd bij de wet van 6 augustus 1993, een aanvraag tot verblijf in te dienen en om zijn inschrijving te verzoeken. (...)". Verzoekster wordt in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie geldig tot 19 augustus 2004.

Op 16 oktober 2003 dient verzoeksters echtgenoot klacht in bij de lokale politie wegens schijnhuwelijk.

Op 20 augustus 2004 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (hierna: BIVR) voor onbepaalde duur (bijlage 6).

Op 19 augustus 2005 dient verzoekster een aanvraag tot vestiging in.

Op 19 oktober 2005 doet verzoeksters echtgenoot aangifte van schijnhuwelijk.

Op 18 januari 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag tot vestiging van verzoekster wordt geweigerd.

Op 4 maart 2008 wordt verzoeksters BIVR vervangen door een elektronische B-kaart.

Op 19 juni 2008 wordt het huwelijk van verzoekster en haar Belgische echtgenoot bij toepassing van artikel 146bis B.W. nietig verklaard bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, op grond van de vaststelling dat voldoende bepaalde, met elkaar overeenstemmende en zwaarwichtige gegevens aanwezig zijn die het bewijs leveren van het feit dat verzoekster nooit de intentie had om met haar echtgenoot door het huwelijk een duurzame levensgemeenschap op te bouwen en de bedoeling van verzoekster er kennelijk uitsluitend op gericht was om door het huwelijk een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen om zich aldus in België te kunnen vestigen.

Op 10 augustus 2009 treedt verzoekster in het huwelijk met de heer F.M.(...), van Marokkaanse nationaliteit.

Op 17 juni 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij het verblijfsrecht van verzoekster wordt ingetrokken.

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

"De betrokkene heeft een B-kaart bekomen op basis van gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot O., M.(...) met wie zij huwde op 12.08.2002. Zij diende een visumaanvraag gezinshereniging in overeenkomstig het toenmalige art 10 (wet 15.12.1980). Het visum type D werd haar toegestaan. Op 20.08.03 werd zij in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Sinds 20.08.04 is hij in het bezit van een BIVR voor onbepaalde duur die op 04.03.08 vervangen werd dooreen B kaart.

De rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen heeft op 19.06.2008 een vonnis geveld tot nietigverklaring van het huwelijk tussen de betrokkene en O.(...) (ref AR 06/4911/A). Het huwelijk werd dus strijdig bevonden met de Belgische en internationale openbare orde.

De betrokkene heeft de Belgische migratieprocedures misbruikt gezien zij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap met de Belgische onderdaan op te bouwen. Dit blijkt duidelijk uit het bovengenoemd vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen. Als een gevolg van het rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit' wordt het verblijfsrecht ingetrokken. De B kaart dient te worden ingetrokken overeenkomstig art 35 van het KB van 08.10.1981."

Op 17 juni 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoekster het bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit bevel is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

“In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris van asiel- en migratiebeleid (1) (2) de gemachtigde van de staatssecretaris van asiel- en migratiebeleid wordt aan E. B., F.(...) geboren te (...) op (...) onderdaan van Marokko, het bevel gegeven om uiterlijk op 26 februari 2011 (datum aanduiden), het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Finland, Frankrijk, Griekenland, IJsland, Italië, Luxemburg, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Portugal, Spanje, Zweden, Zwitserland, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING :

Art 7,3 wat van 15.12.1980 de betrokkene heeft door zijn gedrag de openbare orde geschaad:

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen van 19.06.2008 (referentie AR06/4911/A) werd betrokkene huwelijk met de O. M.(...), verblijfsgerechtigde Marokkaanse onderdaan vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk en dus strijdig met de openbare orde.

Art 7,2° wet van 15.12.1980 de betrokkene verblijft langer in het Rijk dan toegelaten

Het wettig verblijf van de betrokkene is verstreken. Alg gevolg van de vernietiging van het huwelijk op basis waarvan de betrokkene haar recht op verblijf in het Rijk verkreeg vervallen ook alle uit het huwelijk voortgevloeide rechten, zo ook het recht op gezinshereniging.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster het volgende aan :

“EERSTE Middel: Schending van de hoorplicht op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel

Dat het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht tot doel heeft dat de bestuurde zijn standpunt op nuttige wijze kan doen kennen en bovendien dat het bestuur het zorgvuldigheidsbeginsel respecteert door pas een beslissing te nemen na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van de relevante gegevens. (I. Opdebeek, op.cit. p. 235 e.v.).

Dat het verhoor als basis zal dienen voor verdere stappen binnen de administratieve procedure; dat het daarom noodzakelijk is dat de Dienst Vreemdelingenzaken kennis heeft van alle relevante informatie; dat het verhoor daarom met respect voor het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht moet afgenomen worden.

Dat het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht enkel van toepassing is bij afwezigheid van een normatieve regeling van de hoorplicht. Dat het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht van toepassing is bij het nemen van beslissingen met individuele draagwijdte; dat de bestreden beslissing gevolgen resorteert die een weerslag heeft op de rechtstoestand van verzoekster; dat de bestreden beslissing een individuele draagwijdte heeft.

Dat het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht geldt bij het nemen van individuele bestuurshandelingen t.a.v. burgers, ambtenaren, mandatarissen en andere besturen; dat verzoekster burger is.

Dat in onderhavig geval duidelijk blijkt dat de hoorplicht die bestaat in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken niet vervuld werd.

Dat verzoekster gehoord had moeten worden alvorens haar de bestreden beslissing werd betekend.

Dat de hoorplicht geschonden werd.”

2.2. Een tweede middel luidt als volgt :

“TWEEDE MIDDEL: Schending van art. 42quater of van de Vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat de bestreden beslissing stelt dat ingevolge de nietigverklaring van het huwelijk verzoekster nooit een verblijfsrecht had mogen krijgen en zelfs geen visum had kunnen krijgen.

Dat om reden van fraus omnia corrumpit het verblijfsrecht ab initio wordt ingetrokken.

Dat verzoekster stelt dat deze redenering in strijd is met de wet.

Immers de wetgever heeft het geval van fraude/schijnhuwelijk zeer duidelijk ondervangen in de Vreemdelingenwet.

Dat gezien verzoekster getrouwd was met een Belg, zij verwijst naar art. 42quater van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster verwijst naar art. 42quater van de Vreemdelingenwet:

§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde inde volgende gevallen :

1 ° er wordt, op basis van artikel 42bis, § 1, een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2 ° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3 ° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4 ° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1 ° of 2 °, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5 ° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2 ° of 3 °, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

In de loop van het derde jaar van hun verblijf als familielid van de burger van de Unie, vermeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 1 ° en 2 °, volstaat de motivering, gebaseerd op een in het eerste lid bedoeld element, enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie. Hetzelfde geldt voor familieleden van de burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 3 °, in de loop van het derde tot het vijfde jaar van hun verblijf.

Derhalve heeft de wetgever het geval van schijnhuwelijk ondervangen in de Vreemdelingenwet namelijk in §1 4 ° en de laatste alinea van art. 42quater.

Dat gedaagde derhalve zich niet kan beroepen op fraus omnia corrumpit om het verblijfsrecht ab initio te vernietigen. Gedaagde duidt trouwens op geen enkele wijze aan hoe zij dit kadert in de Vreemdelingenwet. Er wordt immers geen enkele verwijzing gemaakt naar enig artikel uit de Vreemdelingenwet wat in elk geval een schending oplevert van de materiële motiveringsplicht.

Dat verzoekster echt niet inziet hoe men kan komen tot het besluit van gedaagde zonder toepassing te maken van art. 42quater van de Vreemdelingenwet.

Zeer duidelijk heeft de wetgever gewild dat schijnhuwelijken verblijfsrechtelijke gevolgen zouden hebben maar zij heeft dit willen beperken in de tijd meer bepaald tot een maximum van drie jaar.

Dat de bestreden beslissing genomen werd in de loop van het zesde jaar van haar verblijf zodat de termijn om dergelijke beslissing te nemen hopeloos voorbij is.

Dat de redenering van gedaagde faalt en art. 42quater van de Vreemdelingenwet geschonden werd.

Dat de motiveringsplicht geschonden werd door geen rekening te houden met art. 42quater en doordat gedaagde benevens fraus omnia corrumpit geen enkele wettelijke grondslag kan weergeven waarop de bestreden beslissing wordt gesteund.

Dat de bestreden beslissing dient te worden nietig verklaard.”

2.3. Er wordt onderstreept dat uit de uiteenzetting van verzoeksters middelen blijkt dat haar grieven uitsluitend gericht zijn tegen de eerste bestreden beslissing, met name de beëindiging van haar verblijfsrecht.

2.4. De Raad is van oordeel dat het tweede middel eerst moet worden besproken. Verzoekster voert in wezen aan dat in de bestreden beslissing als juridische grondslag om de beslissing te onderbouwen niet kan worden verwezen naar het beginsel “*fraus omnia corrumpit*”, omdat de wetgever het geval van “*fraude/schijnhuwelijk*” zeer duidelijk heeft ondervangen in de Vreemdelingenwet, meer bepaald in artikel 42quater, § 1, 4 ° van de Vreemdelingenwet en duidelijk heeft gewild dat schijnhuwelijken

verblijfsrechtelijke gevolgen zouden hebben, doch de gevolgen heeft willen beperken in de tijd tot een maximum van drie jaar, terwijl de bestreden beslissing werd genomen in de loop van het zesde jaar van verzoeksters verblijf zodat zij aldus hopeloos te laat werd genomen. Verzoekster verwijst hierbij naar de laatste alinea van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet. Bovendien het beginsel "*fraus omnia corrumpit*", zo stelt zij, wordt geen enkele wettelijke grondslag weergegeven waarop de bestreden beslissing wordt gesteund. Zo maakt verwerende partij geen enkele verwijzing naar de Vreemdelingenwet, noch kadert zij de bestreden beslissing binnen de Vreemdelingenwet. Verzoekster acht de redenering in de bestreden beslissing strijdig met de wet.

2.5. In eerste instantie dient erop gewezen dat de verwerende partij niet kan worden bijgetreden waar zij in haar nota stelt dat de verwijzing naar artikel 42^{quater} niet relevant is, omdat dit artikel betrekking heeft op familieleden van een burger van de Unie, terwijl verzoekster gehuwd was met een Belg. Immers stipuleert artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dat net zoals artikel 42^{quater} valt onder Titel II, Aanvullende en afwijkende bepalingen betreffende bepaalde categorieën van vreemdelingen, Hoofdstuk I, Vreemdelingen, burgers van de Unie en hun familieleden en vreemdelingen, familieleden van een Belg, dat "*de bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, [...] van toepassing [zijn] op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen*".

2.6. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de intrekking van het verblijfsrecht op grond van het bestaan van een schijnhuwelijk slechts kan plaatsvinden binnen de in artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn, dient erop gewezen dat in de Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen waarmee onder meer het artikel 42^{quater} wordt ingevoegd, uitdrukkelijk wordt gesteld dat "*de uitzonderingen die voorzien worden in § 4 voor de gevallen van nietigverklaring van het huwelijk, zijn van toepassing onder voorbehoud van artikel 42^{septies} (...) dat in overeenstemming met de richtlijn, bevestigt dat er in geval van schijnhuwelijk of fraude op elk moment een einde kan worden gemaakt aan het verblijf van het familielid*" (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer* 2006-2007, nr. 2845/001, 55).

Artikel 42^{septies} van de Vreemdelingenwet stelt dat de minister of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen vals of misleidende informatie of valse documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of andere onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht. Een termijn is niet voorzien. Aangaande deze bepaling wordt in de Memorie van Toelichting gesteld dat "*dit motief voor een beëindiging van het verblijf een toepassing is van het algemeen rechtsprincipe 'Fraus omnia corrumpit'*" (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer* 2006-2007, nr. 2845/001, 76)

Uit hetgeen voorafgaat blijkt onmiskenbaar dat de wetgever in die gevallen waarin fraude heeft geleid tot het toekennen van het verblijfsrecht, het algemeen rechtsbeginsel "*fraus omnia corrumpit*" dermate van belang heeft geacht dat het een weerslag heeft gevonden in een uitdrukkelijke bepaling die niet voorziet in enige termijn voor de beëindiging. De verwerende partij kon derhalve, volledig in lijn met de ratio legis van de aangehaalde bepalingen, besluiten dat uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 19 juni 2008 is gebleken dat verzoekster de Belgische migratieprocedures heeft misbruikt gezien zij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap met de Belgische onderdaan op te bouwen en zich dienvolgens bij het nemen van de eerste bestreden beslissing baseren op het algemeen rechtsbeginsel "*fraus omnia corrumpit*", temeer nu verzoekster het bestaan en de rechtsgeldigheid van het vonnis op geen enkele wijze betwist. Dat daarbij niet uitdrukkelijk werd verwezen naar enige bepaling uit de Vreemdelingenwet doet daaraan geen afbreuk, nu ontegensprekelijk is gemotiveerd dat de vastgestelde fraude aan de basis heeft gelegen van de

bestreden beslissing en verzoekster aldus op een duidelijke wijze in kennis werd gesteld van de redenen die tot deze beslissing hebben geleid.

Voorts dient nog te worden gewezen op wat volgt :

De hiervoor vermelde bepalingen hebben betrekking op de beëindiging van het verblijfsrecht. Uit hetgeen vooraf is gegaan blijkt al dat de bestreden beslissing niet in strijd is met artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op deze beëindiging en dat door verzoeker uitdrukkelijk werd ingeroepen. In de mate dat verzoekster zich gegriefd voelt door het feit dat de bestreden beslissing spreekt over de intrekking van het verblijfsrecht en daarmee formeel doelt op het ab initio doen verdwijnen ervan, dient erop gewezen dat in zijn arrest van 14 april 2005 het Hof van Justitie stelt dat *“het recht van toegang tot het grondgebied van een lidstaat van een onderdaan van een derde land die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat, louter ontleend [wordt] aan de familiebetrekking. Derhalve is de afgifte van een verblijfsvergunning aan een onderdaan van een derde land die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat niet te beschouwen als een rechtscheppende handeling, maar als een handeling waarbij een lidstaat de individuele positie van een onderdaan van een derde land ten opzichte van de bepalingen van het gemeenschapsrecht vaststelt”* (HvJ van 14 april 2005, C-157/03, Commissie t. Koninkrijk Spanje, 2005, punt 28; cf HvJ van 25 juli 2002 C-459/99, 2002, Jurispr. blz. I-6591punt 74). Uit dit declaratoire karakter vloeit voort dat het ontstaan van het verblijfsrecht niet afhangt van de afgifte van de verblijfskaart, maar louter uit het bestaan van de familieband die is ontstaan door het huwelijk. Nu dit huwelijk nietig werd verklaard, en het dus nooit wordt geacht te hebben bestaan, kon de verwerende partij terecht stellen dat het verblijfsrecht ab initio voor onbestaande moet worden geacht.

Een schending van de formele motiveringsplicht –en niet de materiële motiveringsplicht, zoals verzoekster verkeerdelijk stelt- zoals onder meer opgelegd door artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt, is derhalve niet aannemelijk gemaakt, nu uit de uiteenzetting in het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven die hebben geleid tot de bestreden beslissing kent, net zomin als een schending van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. Het tweede middel is niet gegrond.

2.7. Waar verzoekster in haar tweede middel de schending van de hoorplicht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht aanvoert en stelt dat zij diende te worden gehoord alvorens de eerste bestreden beslissing werd genomen, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding inhoudt dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. De bestreden beslissing is gegrond op een gegeven dat voor directe, eenvoudige constatacie vatbaar is, met name de door verzoekster niet betwiste vaststelling dat in een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen werd geoordeeld dat voldoende bepaalde, met elkaar overeenstemmende en zwaarwichtige gegevens aanwezig zijn die het bewijs leveren van het feit dat verzoekster nooit de intentie had om met haar echtgenoot door het huwelijk een duurzame levensgemeenschap op te bouwen en de bedoeling van verzoekster er kennelijk uitsluitend op gericht was om door het huwelijk een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen om zich aldus in België te kunnen vestigen, waarna het huwelijk nietig werd verklaard. Verzoekster diende derhalve niet vooraf in de gelegenheid te worden gesteld om haar standpunt ter zake naar voor te brengen (RvS 22 maart 1996, nr. 58.737). Het bestuur is immers niet verplicht de betrokkene te horen wanneer de feiten, zonder nader onderzoek, vatbaar zijn voor directe, eenvoudige vaststelling door het bestuur en er dus niets kan worden ingebracht tegen deze feitelijke vaststellingen. Het horen over de feiten heeft alleen zin wanneer de feiten vatbaar zijn voor betwisting (zie. I. OPDEBEEK, “De hoorplicht” in *Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die keure, 2006, nr. 331), hetgeen *in casu* niet het geval is. Verzoekster maakt dienvolgens

noch een schending van de hoorplicht in het licht van de zorgvuldigheidsplicht, noch een schending van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel op grond van dezelfde overwegingen zonder meer, aannemelijk.

2.8. De aangevoerde middelen zijn niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend en elf, door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS